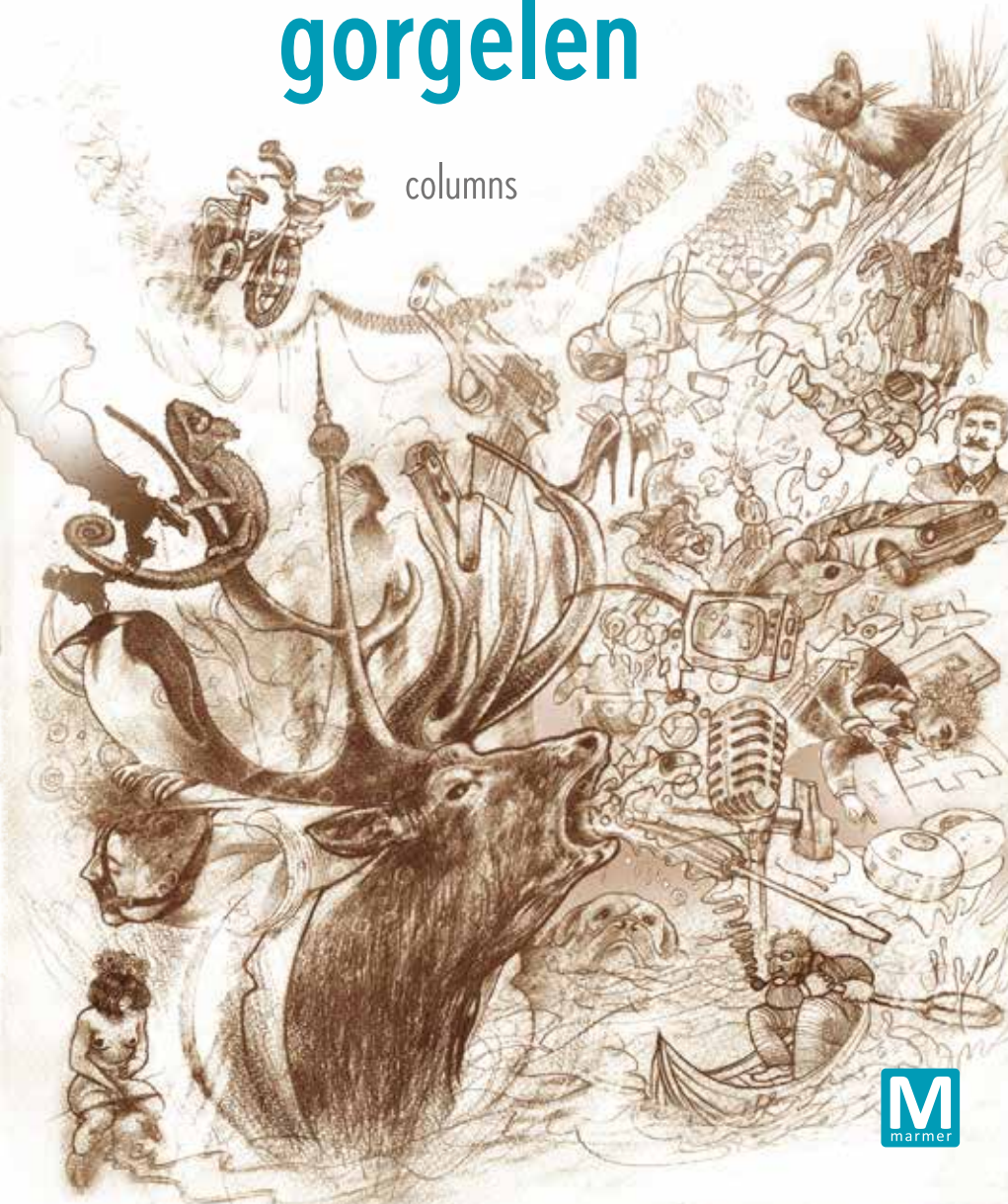

Johanna Geels

Ongeararticuleerd gorgelen

columns

JOHANNA GEELS

*Ongearticuleerd
gorgelen*

Inhoud

1. Oom Jung in een boot	9
2. Schijthekel aan groepjes? Word schrijver!	11
3. Bondagepaleis in Apeldoorn	13
4. Jeuk	15
5. Een sobere kerst	17
6. Zingen in een doos	19
7. Maak van je (dooie) kat een kunstwerk	21
8. Vrouw alleen koopt auto	23
9. Bellen met de boer	25
10. De verborgen wereld achter Facebook	27
11. Mannencomplot	29
12. Waarom het Boekenbal niet voor (gewone) schrijvers is	31
13. Zeikelf	33
14. Leve de UPC-installateur!	35
15. Op elk moment in je leven kun je alles zomaar kwijt zijn	37
16. Wereldwijd complot	39
17. Laura Palmer wil vrienden met je worden	41
18. Ongearticuleerd gorgelen	43
19. Baas in eigen kut	45
20. Intratuinbelevingen	48
21. Een literair agent in huis	50
22. Monogamie is cool	52
23. Bellen met het Grijs Gebied	54
24. De tamponmonologen	57
25. Wat is erger dan een hond? Zijn baas!	60

26. Kutboeken en godenschrijvers	62
27. Ode aan Lou Reed	64
28. Oeglieheim	66
29. Een kleine kromme Jezus	68
30. Lachen als een paard met anuskramp (uit het dagboek van Maxima)	70
31. Tongen met Matthijs – Deel I	74
32. Tongen met Matthijs –Deel II (het nooit gepubliceerde vervolg)	77
33. Chillen met Barack	79
34. Vrouwen, in naam der wetenschap, be a bitch!	81
35. Mijn geheim	83
36. Alle 13 kansloos (ons leven in overzichtslijstjes)	85
37. Over Wim Brands en schele konijnen in Berlijn	87
38. Waarom ik geen pony neem	89
39. God is een Edammer	91
40. Dierengeluiden	93
41. Wie goed doet	95
42. Feesten waar niemand naartoe gaat	97
43. De dag dat Nirvana in Apeldoorn speelde	100
44. Dingen die we zelden in het openbaar doen	102
45. Lopen als een kreupel paard	105
46. Scherpe tong	108
47. Echte mannen herken je aan hun gereedschap	110
48. Een betere wereld begint in bed	113
49. Elke dag Johannadag	115
50. Vintagemoe	117
51. Zwak plot	120
52. ‘Van Raider naar Twix, verder veranderde er voor jullie niks’	121
53. You know nothing, Jon Snow	124
54. JG bij de tandarts	126
55. De verdrietdirigenten	127
56. Duivenleed	130
57. De kracht van (geile) fantasieën	133

58. De dag dat Stalin bij ons kwam eten	136
59. Goden in Frankrijk	138
60. Op de vlucht voor Prins Carnaval	141
61. De poëzie heeft ballen, street credibility (en wijsheid) nodig	144
62. Deze aanslag is niet gepleegd door de Turkse mevrouw in de straat	147

Oom Jung in een boot

Vanavond had ik ineens ontegenelijke zin om een nieuwe familie te verzinnen, maar voor ik het wist dacht ik alweer aan kosmonauten in mijn tuin, de laatste goendroen en welk koffiezetapparaat het meest geschikt zou zijn mocht de oude het begeven. Die hééft het begeven, sprak een strenge stem in mij. O ja.

Toen ik het idee had opgevat een nieuwe familie te verzinnen, begon ik de oude gelijk te missen. Ik hoorde een koets aankomen en zag de gesoigneerde heer, die mijn vader moest worden, uitstappen. Hij leek een beetje op Freud. Hij had een broer bij zich, mijn oom dus. Nee, die leek niet op Jung. Dat zou al te voor de hand liggend zijn. Wacht, ik mag niet liegen. Het was Jung. De werkelijkheid is nu eenmaal vreemder dan je ooit bij elkaar kunt verzinnen.

Oom Jung zwaaide hartelijk naar me.

‘Johanna! Lang niet gezien!’

Mijn ogen vulden zich met tranen.

‘Godverdomme, waar waren jullie al die tijd! En waar is mijn broer, mijn lang verloren gewaande broer?’

Vader en oom Jung keken me bezorgd aan.

‘Hoezo, je hébt helemaal geen broer!’

Ja, jesus, toen had ik er gelijk geen zin meer in, stelletje spelbrekers. Mijn dochter en haar vriendinnetje kwamen de kamer binnen en wilden met me rummikuppen. Ik had dat tien jaar en drie mannen terug voor het laatst gedaan. Niemand wist wat te doen. We besloten te beginnen met het tellen van de steentjes. Tellen is altijd goed. Stel, je zit op een boot. Op die boot zitten twee andere men-

sen. Je bent op vakantie en moet nog een week. Je ergert je kapot aan die mensen. Het zijn dan ook hele irritante mensen. Ze zagen de hele dag door over Piet en Klaas en Jan die er tientallen tumoren en buitenechtelijke vrouwen op nahouden. Wat dan helpt is tellen.

Zo kan ik nog dertig andere situaties verzinnen, maar dat doe ik niet. Ik was aan de beurt. Ik moest 14 stenen pakken. Toen nog één en toen mocht ik twee beurten niets doen. Wie het snapt mag het zeggen.

Eerder die middag waren mijn dochter en ik in een winkel die *Zolder* heette. Daar kun je heel lang over nadenken, maar wij zijn heel goed in het accepteren van dingen. Bij ons thuis hangen slingers, bijvoorbeeld, rustig een jaar of langer stof te vangen. Wij zijn ook types die een mosterdpotje gebruiken als glas, zonder de moeite te nemen het mosterdetiket er af te weken. Kersensap, appelsap, ochtendurine, alles dobbert gemoedelijk jaar in jaar uit achter de *Zaansche Molens*.

Terug naar de *Zolder*.

‘Wat wil je,’ vroeg ik.

‘Tets met dieren,’ zei de dochter.

Dus kochten wij een konijn met een kaars in zijn rug. Een pistool had ook gekund maar mijn dochter besloot dat we die voor mijn verjaardag moesten bewaren.

‘Om oom Jung mee dood te schieten,’ riep ik verlekkerd, maar mijn dochter zei dat oom Jung niet bestond. En dat ze eindelijk wel eens een normale moeder wilde. En waar je die vandaan kon halen.

‘Bij de N,’ zei ik.

Toen keek ze heel lang en treurig voor zich uit en kocht ik een armbandje voor haar waar *geluk* op stond.

Schijthekel aan groepjes?

Word schrijver!

Mijn hele leven heb ik al een schijthekel aan groepjes. De eerste twee jaar van mijn schoolcarrière zat ik dan ook zwijgend in de kleuterklas van juffrouw Kool. Geen woord verliet mijn mond, geen harkpoppetje mijn hand en Jan Klaassen mocht wat mij betreft in een godsdienstwaan-zinnig dorp acuut de mazelen krijgen.

Af en toe knikte ik vriendelijk om mij heen maar daar bleef het bij. Barones von Tuttelensteijn, zo noemde men mij. Ik kon mij prima redden tussen de oranje jaren 70-schoolmuren, ik zag er alleen het nut niet van in. In mijn ogen was school een sektarisch instituut voor randdebielen. Het was slechts een kwestie van tijd tot iemand mij zou komen redden.

Na zes jaar lijdzaam weeïge schoolmelk te hebben weggesloberd begreep ik: er komt geen 'iemand'.

Uiteindelijk besloot ik dan maar zelf 'iemand' te worden en ging schrijven. Ik kan dit iedereen zonder overdreven sociale vaardigheden aanraden. Je hoeft er niet veel voor te kunnen, werkt alleen en verdient nagenoeg niets zodat er geen geld voor een druk sociaal leven overblijft. Je moet af en toe het land in om voor te lezen maar het (dichters)publiek is schaars, vaak gezegend sociofoob en de drank gratis. Je moet een roman of dichtbundel uitgeven bij een erkende uitgeverij maar als je jong en hipsterknop bent moet dit tegenwoordig geen probleem meer zijn.

Het ergste wat je als auteur kan overkomen is een *writer's-block* maar dat gebeurt eigenlijk alleen fantasieloze en aanstellerige

schrijvers die een beetje om aandacht verlegen zitten. Meestal liggen de onderwerpen gewoon voor het oprapen, hoor.

Laatst bijvoorbeeld. Ik liep door een dure buurt waar de huizen ver van elkaar verwijderd staan. Eigenlijk zou iedereen die niet van groepjes houdt rijk moeten zijn, dacht ik. Ik moest snel eens over *kinky* seks gaan schrijven, dat zou vast genoeg geld opleveren voor een dorp, helemaal voor mij alleen.

Toen hoorde ik achter een heg een geluid dat zich het best laat omschrijven als *steunend gehop*. Een dier in doodsnood? Een edelvrouw die genomen werd door de tuinman? Ik kon mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen, ging op mijn tenen staan en tuurde uit over het beukengroen. Ik zag een stel gehurkte mannen en vrouwen in konijnenpakken met bordjes op hun hoofd waar woorden op stonden geschreven als: ‘vertrouwen’ en ‘loslaten’. Mijn ontbijt kreeg spontaan heimwee. De konijnen hupten door de tuin, onsaamenhangende geluiden uitkermend. Eentje droeg een bord om zijn nek waar ‘schaap’ op stond. Een strenge brilmevrouw met hooggesloten blouse kriebelde zinnen in een schriftje terwijl ze dingen riep als: ‘Teambuilding!’ ‘Management!’ Toen ze mij zagen hielden ze stil. Ik knikte vriendelijk, zes konijnen grimasten betrappt terug en ziedaar, ik had weer een stukje.

’s Avonds onder het eten zei mijn dochter: ‘Mam, iedereen denkt altijd dat wij een heel raar leven leiden, maar als je ons vergelijkt met de rest van de wereld zijn wij hartstikke normaal hoor.’ Ik dacht aan de konijnen en knikte. Zij had gelijk.

Bondagepaleis in Apeldoorn

Er zijn veel plekken op de wereld waar je niet wil zijn op vrijdagmiddag. De Americahal in Apeldoorn is er daar één van. Toch ging ik er heen want er was Boekenfestijn en gratis entree. Ook kreeg je een boek als je de actiecoupon uit het plaatselijke Sufferdje had geknipt. Dat had ik.

Aan het begin van de hal stonden manden op wielmpjes. In elke mand lag een vel papier waar in grote letters op stond: 'Niet aankomen'. Het rechterwielmpje van mijn mand liep na tien meter vast. Ik besloot dit te negeren. Duizenden boeken lagen over lange tafels verspreid. Er hingen bordjes boven als: 'Fantasie', 'Pseudo/Wetenschap', 'Kinder/Jeugd'.

Fantasie sloeg ik over, daar heb ik zelf genoeg van. Met Kinder/Jeugd heb ik ook niks aangezien mijn bloedeigen Jeugd reeds ver boven mij uitsteekt. Bij Pseudo/Wetenschap stopte ik, maar na even gebladerd te hebben in *Compostgeesten, ja natuurlijk!* geloofde ik het wel. Je kunt mij een hoop vertellen maar dat de verrotte bananen in mijn groenbak er hele etherische fluisterlevens op na houden onder dat stinkdeksel wil er bij mij niet in.

Naast de compostgeesten lagen boeken met titels als: 'Geniet van het leven, het is maar zo kort!' Daar moest ik over nadenken. Ik vind het leven helemaal niet kort. Sterker, er lijkt soms geen einde aan te komen. Ik wil ook niet de hele dag genieten, ik moet er niet aan denken, zou me rot vervelen. Kortom, een en ander schoot niet erg op en het wielmpje van mijn mand begon nu ook te piepen. *Geniet van het leven, het is maar zo kort!* gonsde door mijn

hoofd. Ik werd er een beetje boos van, waar bemoeiden die lui zich mee?

Opstandig stooft ik naar de stripbakken. Kijk, daar hadden we wat: *Het Bondagepaleis*. Rauwe en vuige seks, dat zou ze leren met hun gebiedende wijzen, vage compostgeesten en weet ik veel wat voor een zweefshit meer. Stevig vastgebonden kreun-en-kronkelijven deden een veertigtal pagina's lang wellustige en vruchteloze pogingen om te ontsnappen. Mijn wangen kleurden rood.

Even verderop was de tafel met 'Actieboeken'. Wie een coupon had mocht hier een gratis boek ophalen. Dat had ik. Gretig vlogen mijn ogen over de tafel. Ze ketsten af op titels als:

Tuinbeelden in en om het huis. Het zoete leven zonder suiker. Mijn leven met een foute man...

Nu ben ik dol op tuinbeelden, zou ik graag minder snoepen en heb ik jarenlange ervaring met foute mannen opgebouwd, toch, mijn mandje bleef leeg. Toen zag ik een boek over Plato en belde Zoon. Misschien maakte ik vandaag dan toch nog iemand blij. Een Telfortstem heette mij opgewekt welkom. Na een uur zette ik het piepende en vooral lege mandje terug bij de kassa.

Bij Dirk van den Broek kocht ik een zak troostpepermunt. Voor mij geen zoet leven zonder suiker. Even later stond ik onder een zoemende afzuigkap en kwam Zoon binnengerend. Zijn armen vol Boekenfestijnpret. Dante, Dostojevski, Kafka, allemaal titels die ik over het hoofd had gezien. Ik roerde sip door de soep. Zoon sloeg me joviaal op mijn schouder en mompelde iets dat ik niet verstond door de herrie van de afzuigkap. Hoorde ik hem nou iets zeggen over genieten, het leven en kort?

Jeuk

Vanmorgen vroeg stampte ik op hoge cowboylaarzen door het bos. Ik mopperde op mezelf dat ik niet beter om me heen keek. Het is hier zó mooi Geels, KIJK dan. Nà, mwaha, geen zin, saai, elke dag hetzelfde, beetje groen, beetje bruin, takje, varentje, lege hollen, vinkje, muisje en omgewoelde zwijnenzooi. Ik kom hier om zuurstof te happen, zei ik tegen mezelf, meer zit er vandaag niet in. Nou, dan zoek je het zelf maar uit, sputterde ik.

Toen rende er ineens, twee meter voor mij een reuze-eekhoorn het pad over. Vloog vlak naast mij de boom in. Hij klom op een tak en keek me nieuwsgierig aan. Een marter.

‘Dag vriend,’ zei ik.

De marter zei niks, draaide zich om en ging zich wassen. Maar niet voordat ik een foto van hem had gemaakt. Hij leek zowaar te poseren. De ijdeltuit.

Later ging ik naar waarnemingen.nl. Ik typte *Boommarter* in. Gelijk een pop-up. ‘Beste mevrouw Geels, een boommarter is een zeldzame soort in Nederland. Weet u zeker dat deze waarneming correct is?’

Dat moest ik even verwerken. Dachten ze nou dat ik de boel liep te belazeren, of wat? Dat ik niks beters te doen had op dinsdagochtend 11.08 dan zeldzame diersoorten in te vullen op waarnemingen.nl? Hadden ze liever dat ik voortaan melding maakte van woelmuizen? Eekhoorns? De modderfokker vink? Ineens had ik overal jeuk. Heel gek. En een nieuwe waarneming. *Schaamluis*. Herkende hij niet. Niet eens een pop-up ditmaal. Wel een sugges-

tie: of ik het *Soayschaap* bedoelde. Ik zuchtte een paar keer diep en plaatste mijn zelfgemaakte marterfoto bij mijn waarneming. Schreef er in *Paint* met dikke witte letters *Marter* bij. Dat zou ze leren. Een paar dagen later stond er een groen vinkje naast mijn foto. Mijn marter was goedgekeurd.

Over jeuk gesproken. Gister was ik in een keurig etablissement in Zwolle. Ik worstelde met een broodje. Het broodje deed mee aan de verkiezing 'Broodje waar het meeste in kan'. Werkelijk van alles vond ik er in terug. Sla, bonen, champignons, koeienstaarten, bungalows, een houten bruggetje uit 1878, een verschoten ansichtkaart, een buizenversterker, etcetera. Ik heb nogal een klein bekkie dus dat werd een drama. Ik ontmantelde het hele zaakje, legde zorgvuldig alle ingrediënten om me heen en at alles een voor een op. Ik begon uiteraard met de bungalows, die namen de meeste plek in.

Naast mij zat een stel. Ze waren een jaar of veertig en zagen er keurig uit. Toen ik mijn tanden stukbeet op een tropisch hardhouten raamkozijn knikten ze mij bemoedigend toe. Daarna boog de vrouw zich over naar de man en zei zachtjes, maar hard genoeg voor mij om het te kunnen horen: 'Schat, je kijkt als een jongetje dat iets ondeugends heeft gedaan.'

Ik hoorde hoe de man zijn mes en vork neerlegde. Het was even stil. Toen antwoordde hij op duidelijke toon: 'Nee schat, ik kijk als een jongetje dat jeuk aan zijn lul heeft.'

Een sobere kerst

Crisis, milieuvervuiling, oorlog, met kerst is alles net even erger dan anders en dat zullen we weten ook. De gewetensussers vliegen je om de oren. Op sociale media bijvoorbeeld rukt ineens de verantwoorde kerstboom op. Zoals *de boekenboom*, een kerstboom van op elkaar gestapelde boeken. Het bovenste boek speelt piek en prijkt derhalve als enige rechtop op de stapel.

Het dient aanbeveling hiervoor een passende titel te nemen. Dus niet: *Het leven is Kut*, van Joost Zwickshoek of *Jesus is een aansteller met een jurk aan*, van J.C van Geel. Beter zijn: *Drie ezelinnen en een verwarde ezel*, van J.L Vroomshoop of *Truïke spint een borstrok voor de winter*, van W.L Koudemondt. Beide titels zijn volop verkrijgbaar in de betere kringloopwinkel. Daar waar nog echte boeken worden verkocht. Boeken die ergens over gaan. Dus niet de slappe hap die tegenwoordig bij zogenaamde sjieke uitgeverijen verschijnt met titels als: *Mijn leven als straathoer* (waarin Joke vertelt hoe ze als keurige huisvrouw in de gedwongen prostitutie belandde), *Bittere tongriem* (waarin Ans verslag doet van een onvrijwillige SM-relatie) of *Het grote graaien* (het langverwachte vervolg op *Mijn leven als straathoer* waarin Joke verliefd wordt op Fons, een bankdirecteur die haar aan haar klompvoeten letterlijk uit de prostitutie trekt).

Dit jaar wilde ik er een sobere kerst van maken. Ik heb een heftig jaar achter de rug en het leek mij tijd voor contemplatie. Dit klinkt op feestjes nergens naar dus riep ik heel kerstcorrect dat ik al die overconsumptie zat was terwijl er kinderen stierven van de honger, er oorlog bestond, Gordon, het hart van Albert Verlinde, als een

huiler op een verlaten strand. (Ik weet wat je doormaakt Albert, bij mij gaan mannen, op mijn huidige lief na gelukkig, ook altijd vreemd. Wij zijn gewoon te lief en goedgevolvig, jongen, dan krijg je dat...)

Een sobere kerst dus. Er was echter één 'probleem': mijn dochter is dol op kerst. Zo heb ik vorig jaar moeten lullen als Brugman om te voorkomen dat de ramen, de gevel én de beukenhaag onder de spuitsneeuw kwamen te zitten. Ik besloot het gevoelige onderwerp dan ook nonchalant aan te snijden.

Ik: 'Zullen we dit jaar een kerstboom van boeken maken?'

Dochter kijkt geschrokken van haar huiswerk op.

Ik: 'En zullen we eens een keer niet álle 300 huisjes met sfeerverlichting én de kerststal met de gebroken lama van de kringloop én de oliebollenkraam én de kerstkadootjeswinkel met kapotte schoorsteen uit de kast halen?'

Dochters ogen worden groot.

Ik: 'Of zullen we een kunstkerstboom kopen...'

Dochters ogen worden nog groter.

Ik: 'Of dan in ieder geval een kleintje, jeeweetwel, zo een in een bloempot, die op tafel kan. Leuk toch?'

Dochters ogen schieten uit hun kassen, recht de kamer door, richting mij. Fel en dreigend houden ze stil voor mijn gezicht.

'Je gaat dit jaar níet mijn kerst afpakken mam. Mijn rituelen. Omdat het toevallig een rotjaar was.'

Ik knik beschaamd. Natuurlijk. Hoe kon ik zo dwalen. Kerst is kerst, is belangrijk, wat er ook gebeurt, hoezeer de aardkorst ook rammelt, rommelt of zelfs breekt. Dus. Vandaag halen we alle huisjes uit het vet, alle verlengsnoeren denkbaar uit de knup, douwen we een heuse kerstboom vanaf de zijdeur in onze gammele zwarte Twingo (achterklep is kapot) en tuigen we de hele kolerebende op tot onze ogen scheel zien van al die lichtjes en zoet hulsterige zaligheid. In excelcis deo.

Zingen in een doos

Mijn oma kon prachtig zingen. Wacht, ik had net bedacht dat ik het niet over mijn oma wil hebben. Ik heb namelijk zojuist mijn haren gewassen en het is raar, maar met een frisgewassen hoofd voel ik mij altijd zo kwetsbaar. Alsof iedereen de binnenkant van mijn hersens kan zien. Alsof het heel vroeg in de ochtend is, en je bent op de hei en er lopen vlakbij allemaal kleine hertjes. De hertjes hebben vlekken op hun vacht die, als je er op drukt, liedjes tevoorschijn toveren. Als je ook maar het minste geluid maakt rennen de minihertjes weg met hun zacht verende hertenvoetkussentjes. De lucht om je heen is nog scherp van de nacht. Het is een comfortabele lucht, juist omdat hij dat niet is, en je zit ijzig stil. Dat kan je, dat weet je, al voelt het niet fijn. Want straks komt er een streepje zonneschijn en die vermengt zich met de scherpe lucht waardoor deze zachter wordt. En zachte lucht is lekker, maar ook eng.

Mijn oma zong liefst hartverscheurende liedjes. Over meisjes die verhongerden in kelders, op reis gingen en nooit terugkwamen, over dieren die omkwamen in vuren en bevingen. Ook zei ze wel eens dat ze de wereldbol in de lucht zag, met de handen van Jezus er beschermend omheen gevouwen.

Ik had heilig ontzag voor mijn oma. Mijn oma had weet van alles dat achter het voorhang van de wolken hing. Zoals in gezang driehonderd. Voor normale mensen was mijn oma waarschijnlijk gewoon een raar mens met een overontwikkeld gevoel voor drama, maar daar doe je toch niks aan, aan normale mensen. Normale mensen hebben iets wanhopigs. Ze lopen meestal recht vooruit

en als ze al eens achteruit lopen is dit omdat het voor een of andere training moet. Dat zo'n zelfverklaarde *begeleider in raarte* zegt dat de mensen raar moeten doen omdat dit goed voor ze is. *Out of the box* noemen ze dat dan. Maar pas als je weet hoe een doos van binnenuit ruikt, proeft, klinkt, en je hem midden in de nacht bent tegengekomen terwijl je alleen was en de stippeltjes in het karton mondjes werden die fluisterden dat onder je huid triljoenen bleke octopuseitjes trilden, waarna de mondjes armen werden die door je haar graaiden, je meetrokken naar de bodemloze doosdiepten, nou ja, misschien dat je dan...

Raar doen vanuit normale toestand telt niet. Dan zou iedereen zomaar raar kunnen zijn. Raarte is net zoiets als hoogbegaafdheid. Het gaat waarschijnlijk maar om twee procent van de bevolking. Als je een raar mens tegenkomt mag je jezelf gelukkig prijzen. Dan heb je een leuke dag. Rare mensen komen altijd onverwacht uit de hoek en ze hebben overal een mening over. Vraag maar eens aan een raar persoon wat hij van de opwarming van de aarde vindt. Hij zal hoogstwaarschijnlijk met schapen aankomen die trillingen opvangen in hun vacht en ze vervolgens omzetten in een soort van energie waar fabrieken op lopen. Fabrieken die poppenarmen en benen maken die door ons mensen in de grond moeten worden begraven om de zandgeesten een lichaam te schenken, die ze naar eigen inzicht in elkaar kunnen zetten. En dat de dag zal komen dat die allemaal uit de grond kruipen, in de meest vreemde gedaantes, maar dat we daar niet bang voor hoeven te zijn omdat het bij de loop der dingen hoort. Hij zal roepen dat we sukkel zijn omdat we daar geen aandacht aan besteden. Om vervolgens te vragen of je een euro voor hem hebt. Want rare mensen zijn altijd arm, natuurlijk.

Zelf kan ik trouwens ook heel zielig zingen. Als ik een goede dag had kreeg ik mijn kinderen er vroeger flink mee aan het huilen.

(Gezang 300, tweede couplet:

Scheurt het voorhang van de wolken, wordt uw aangezicht onthuld, vaart de tijding door de volken dat Gij alles richten zult: Heer, dan is de dood verzwolgen, want de schriften zijn vervuld.)